

Allerzielen

Een mannenhart kan lang niet zonder, Claudia.
Dus nam ik heft en leven weer in eigen handen,
als een nieuw paar borsten. Liliana heet ze.

Haar dat groene blaadje noemen, vergelijkend
met je rouwportret, is overdreven. Lili voelt me
aan, begrijpt hoe tijd in rijpe heren stil wil staan.

Zo stil als jij hier ligt, zo luid ligt zij te zorgen
dat ik 's nachts vergeet, terwijl ze lakens roert
tot room. Naar mij verlangt ze, net als jij ooit

naar de dood. Dit tranendal is sinds je vrije val
een zonniger verpozen, dankzij wat ik bied aan
onverbloemde liefde: jij chrysanten, zij de rozen.

Gedicht nr. 1

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

De toekomst is nu

“De toekomst is nu”, zei je, terwijl je opstond en
bijna achteloos, of was dat slechts een houding,
maar onverhoeds en met de routine van een poelier,
in één keer onze liefde doodde.

Als een driftig vastberaden kind veegde je fier
en met een air van onoverwinnelijkheid
met één groots armgebaar al wat kostbaar is
van tafel, gooide je al mijn dromen
aan scherven tegen de muur.

Waar jij je dacht te bevrijden, en los te zijn
van wie dan ook, ketende jij mij stil schokkend vast
in gouden herinneringen en dagen vol zelfbeklag,
liet je mij onvrij achter, alleen met het verdriet
als een doorweekte mantel.

Zo was die dag geen schaduw meer van wat
– naar ik van meet af aan al wist en vreesde –
ooit komen zou, maar de menetekel van het heden.

Sinds die dag weet ik onuitwisbaar zeker:
al wat leeft en weerloos is, haalt de ochtend niet,
wordt opgeslokt in het zwarte gat, lichtjaren ver weg.
Want wie verlaten is door jou,
vergeet de toekomst, verliest het nu.

Gedicht nr. 2

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

eeuwigheid

geloof jij in de eeuwigheid?

een kind vraagt me de weg
het kijkt verwachtingsvol omhoog
de eeuwigheid lijkt ver

ik vlucht en staar in het luchtledige
daar vind ik nog een handjevol gedachten

ik ken de eindigheid van kort bestaan
het uitzicht op gebroken licht van ondergaande zon
de duisternis van nachten als de maan verstek laat gaan

ik lees nog even in de ogen van het kind de wens om
steeds maar door te gaan
waarschijnlijk wil het dat ik verder zoek
een schat verwacht aan het einde van de regenboog

de evolutie van de zin voltrekt zich in mijn geest
onzichtbaar in een lichtjaar
het denken is geweest

een droom licht op

ik volg het kind voorgoed naar elke horizon
de onbegrensde toekomst leeft al in het heden

Gedicht nr. 3

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

later

hij strekt beide handen uit
tast met vingertoppen naar
zijn blokken die verbinden
een wonder wordt gevormd

later leeft hij in verwachting dat
zijn wensen worden waargemaakt
alles gaat langs het gebaande pad
bestaan wordt naar zijn hand gezet

een pauze is hem niet bekend
op elke nieuwe route racet hij
het schijnbaar tijdloos lijf mist
door zijn haast verbindingen

veel later wordt zijn weg alleen
verlicht door grijze schermen
zijn handen zoeken blindelings
de toetsen smeken om contact

toekomst krijgt een stil gezicht
het wordt steeds vroeger donker
gevouwen handen in zijn schoot
niemand die nog op hem wacht

Gedicht nr. 4

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

rugzakjes

toen peuters met rugzakjes
ons bankje passeerden
- ieder zijn rugzakje, zei ik -
vertelde je me dat in jouw borst
een kolonne pakezels getraceerd was
met ongewisse bestemming

dat nesteldrang hen lokte
naar het ongewisse alwaar
ze zich ongewoon snel
konden vermenigvuldigen

dat mogelijke sluiproutes
aan het oog onttrokken waren

dat postduiven dolende waren
door ijs mist sneeuw en hagel

dat weersvoorspellingen haperden
zich beperkten tot een dag

Gedicht nr. 5

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

Berichten

Hoe het bericht leidt tot onzekerheid,
nooit was ik zo bewust van mijn bestaan.
Om na te laten als ik ben gegaan
red ik verhalen van vergetelheid.

Ik tik tegen de klankschaal van de tijd,
herinneringen dienen zich steeds aan.
Ik waak, kijk naar de sterren en de maan
en voel me klein, hier past slechts nederigheid.

Dan blijkt het eind voor nu een misverstand,
de onverwachte tijding laat mij beven.
Of droom ik? Nee, ik ben bij vol verstand,

ik hoef nog niet in 't eeuwig licht te zweven.
Glashelder zie ik in een nieuw verband
mijn lijf, mijn lief, mijn dromen en mijn leven.

[Vrij naar:

Constantijn Huygens, *Op de dood van Sterre*, 1638]

Gedicht nr. 6

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

Fundament

Ik moet de beren op de weg
niet voor zijn ogen laten dansen,
zinnen met als en dan vermijden,
te veel goedbedoelde woorden
missen doel – vroeger is dood
en later duurt nog levenslang.
Ik kijk hem na als hij vertrekt
met losse handen fietsend
door de jonge nacht.
Ik hoop dat hij me zal vertellen
over eerstgelegde stenen van
door mij vermeende luchtkastelen,
over eerste schreden op nog
ongebaande net betreden paden,
dat hij in plaats van vrees
droom groot, vlieg hoog,
durf diep, heb lief leest
in mijn blik waarmee ik
pas recent zag dat er fun
besloten ligt in fundament.

Gedicht nr. 7

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

bede van de verdrevene

vluchtend ben ik onder de sterren
voor wie mij verdrijft
van grond en goed

zwijgend ben ik voor wie
de steen raapt en het woord neemt
dat alom wordt gevreesd

zwaarder dan ik dragen kan
is wat ik vergeten moet
laat de wind mijn sporen wissen

en weer de namen fluisteren
van wie ik liefhebben wil
onder een nieuwe hemel

Gedicht nr. 8

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

Akkoorden

In de weerspiegeling van het water ligt
een stem van toekomstmuziek.

Ze rimpelt naar de oevers waar verlangen
in kelken van schoonheid groeit.

Ondeugend het riet, buigt en veert
nieuwsgierig op. Druk in de duiventil.

Het leven ruilt pluimen voor vleugels.
Vrijheid trilt in de avonduren na.

Door de schermering praten partituren
met sleutels. Ze sluimeren en geven zich

aan het dagritme over. Tuimelen naar
het middaguur. Barsten in akkoorden open.

Euforisch is het waar de bloesemknoppen
de hemel raken, de vogels een bestemming

in de lucht tekenen en pianosnaren vlotjes
als vrienden voor het leven samenspannen.

Op de notenbalken in een handschrift voor
eeuwig plaatsen verhalen zich voor morgen.

Gedicht nr. 9

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

Naar de einder

Op weg zou ik gaan
langs de waterkant
van het winterstrand.

Ik zie boven zee
al een tikkeltje zon.
Wandelen zou ik gaan.
Naar ginds,
naar de einder.

Maar hé,
ik lig op de bank
en ik ben thuis.

Nu moet ik opstaan.
De toekomst
start nu.

Gedicht nr. 10

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl

Er woont een zebra in haar hoofd

er woont een zebra in haar hoofd en sinds zijn komst
denkt zij in wit en zwart, er is geen plaats voor kleuren

de hele dag houdt zebra zijn pyjama aan
hij heeft het naar zijn zin en laat ook luide boeren

hij bakt graag zoete broodjes in haar hersenpan
en is een hinnikende hengst diep in haar schedel

hij schurkt voldaan zijn vacht tegen haar hersenstam
scant heimelijk haar brein tegen zijn streepjescode

ja zebra graast het groen van haar gedachten kaal
zijn kaaksbeen aast op nog ontsnapte grijze cellen

en in de nacht loopt zij met hem een blokje rond
zij krijgt wat kleur en legt hem woorden in de oren

zij beeldt zich in een zebrafluisteraar te zijn
maar zebra is de hoeder van haar vrije denken

pas als hij slaapt trekt zij hem zijn pyjama uit

Gedicht nr. 11

Dichter op Hofwijck 2020

Uw stem voor de Publieksprijs > dichter@hofwijck.nl